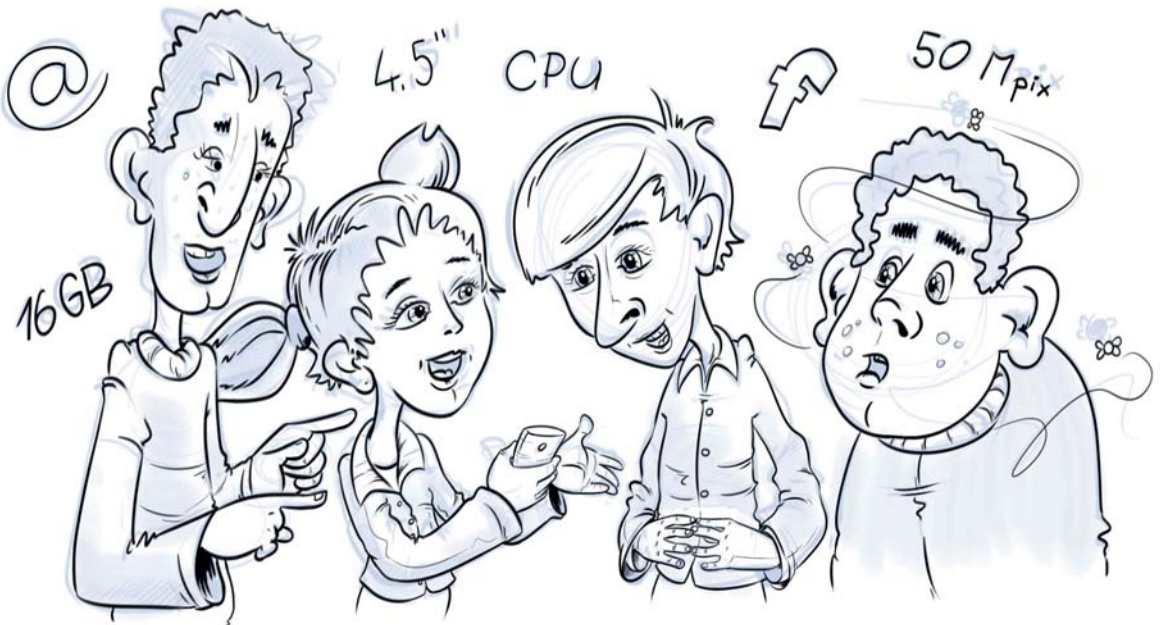

V.

Historika o mobile

Na svoj prvý smartfón som hľadela s takou láskou a nehou, akoby som namiesto prístroja držala dieťa. Jasné, že som ani len netušila, aké je to držať na rukách dieťa, veď som ešte len taká žubra žubrienka, ako ma niekedy volá tato, ale aj tak som podchvíľou pociťovala nutkanie prihovoriť sa mu a hladkať ho, akoby to bola bezbranná živá bytosť. Našťastie, zviŕžal zdravý rozum a môj vrúcny vzťah k mobilu sa prejavil celkom inak: dala som naň ochrannú fóliu, uložila ho do puzdra a usilovne som si preštudovala pokyny na jeho používanie.

Pôvodne som plánovala, že si ho kúpim pred Vianocami a dám si ho pod stromček akože od Ježiška. Ibaže situácia s mojimi vystúpeniami sa vyvinula tak nečakane dobre, že som zarobila na paušál s mobilom oveľa skôr, než som rátala. Chvalabohu, moja povest' kúzelníčky po nevydarenom čísle vysúvacieho starčeka nijako neutrpela. Ako sa ukázalo, nielenže som mohla aj naďalej vystupovať v domovoch dôchodcov po celom meste, ale odrazu mi k týmto možnostiam pribudli aj ďalšie: narodeninové oslavy. Zrejme aj za ne vďačím starkým z domovov, lebo oni neskutočne radi o všetkom rozprávajú a určite sa niektorí z nich pochválili svojim deťom, že k nim chodí šikovná kúzelnička, ktorá ich zakaždým pobaví. No a títo dospeláci, ktorí majú svoje deti, si asi povedali, že by nebolo od veci pozvať kúzelničku na narodeninovú oslavu. Na tomto svete to tak chodí, že ak sa vydarí jedna takáto akcia, potom ju chcú všetky deti. A tak som takmer každý víkend mala o pár eur postarané... Paráda! Odrazu som mala aj na mobil, aj na malú výpomoc v domácnosti, čomu sa mamina veľmi tešila, no nezabudla mi s prstom na perách pripomenúť, aby som bola ticho, aby som tatovi nič nevravela, lebo väčšiu časť toho, čo zarobím, určite prepíje. Prikývla som, že budem mlčať, no bolo mi tata ľúto. Rada by som mu dala niečo na prilepšenie, veď je to môj tata, a navyše, nedá sa len tak zabudnúť, že všetko o kúzlach som sa naučila od neho. On mi pomohol, on mal so mnou trpezlivosť, a teraz sa mám naňho vykašľať len preto, že máva depky? Trápilo ma to a nevedela som čo s tým.

Nemám poňatie, či som bola v škole jediná bez mobilu, ale pripadala som si tak. Ako nenormálna! Teda, pravdupovediac, o tých ostatných chudákoch, ktorí nemajú mobilný telefón, som netušila, zato o mne sa to rozprávalo úplne bežne. Možno aj to bol dôvod, prečo som ten smartfón vytiahla z tašky a nebadane ho vystavila na obdiv. Áno, na obdiv! Môj smartfón bol totiž najkrajší a určite aj najlepší na svete, tak som si pomyslela, nech sa teraz odvážia hlesnúť, že som chudera, že som nemoderná a sto rokov za opicami... Tak sa ukážte, vy tlčhubovia, či máte lepší! Môj mobil si však nikto nevšimol. Ležal na zošite slovenčiny, ktorú sme

mali nasledujúcu hodinu, a čakal – alebo ja som čakala? – kým ho niekto objaví. Žiaľ, nestalo sa. Ani pred slovenčinou, ani po nej. Škrela ma to, a tak som zmenila taktiku. Cez ďalšiu prestávku som vzala mobil do ruky a navolila som si maminu. Bože, tá bola taká vyvalená, že jej niekto volá, normálne prvých päť sekúnd ani nevnímala, že som to ja.

„Maťka, ty si to?“ spýtala sa po chvíli a ja som jej čo najhlasnejšie odvetila, že hej, ja som a chcem sa spýtať, či mám po vyučku skočiť po chlieb. . .

Toto už nikto nemohol odignorovať. Ani tí, ktorí civeli do zošita či knihy a využívali posledné chvíle, aby sa stihli niečo naučiť z dejáku, lebo Faraón, teda dejepisár Farský, bude určite skúšať ako divý, ani tí, ktorí sa medzi sebou akože bavili, dokonca ani tí, ktorí nerobili nič, len počúvali hudbu v slúchadlách. Všetci na mňa odrazu vypútili oči a vystrúhali ten najhlúpejší ksicht na svete. Teda, aspoň mne sa to tak videlo.

„Maťka, ty máš mobil?“ zaznelo zborovo a ja som akoby nič zložila od ucha smartfón, ukončila hovor a chystala sa ho schovať do batoha. Zborové výkriky pokračovali: „Ukáž, ukáž, aký si si kúpila?“

A tak som im ho ukázala a oni si ho podávali z ruky do ruky a uznanelivo pokyvkávali hlavami a kládli mi kadejaké kontrolné otázky, koľko mám predplatených megabajtov, aký mám operačný systém, koľko palcovú obrazovku, aký foťák. . . Odpovedala som im úplne na všetko ako niekto, kto tomu rozumie, kto vie, kde je sever, a je mu jasné, čo si kúpil a čo má. Vyvalovali na mňa oči. A mne to robilo neskutočne dobre. Jasné, že si vypýtali odo mňa číslo, jasné, že sme sa dohodli, že si ma pridajú ako priateľa na facebooku a budeme aj četovať. V tej chvíli som im slúbila úplne všetko, čo som im videla na očiach, len aby konečne pripustili, že sa mýlili, že nie som nijaké béčko a vo všetkom som in ako oni!

Po škole som nemusela ísť po chlieb, mamina mi povedala, že netreba, a tak som zašla na Silvánsku ulicu za vysúvacím starčekom, aby som mu vrátila peňaženku. Našťastie, bola bez peňazí, len taká rekvizita na kúpenie, ale dedko sa jej potešil, akoby som mu spolu s ňou vracala aspoň sto eur.

„Čo som sa ju nahľadal!“ vzdychol vysúvací starček, a keď si ju odo mňa bral, pohladkal ma po vlasoch. „Počuj, ty si vážne šikulka, ani neviem, ako si to urobila!“

„Čo máte na mysli?“

„No to, ako si dostala peňaženku z kabelky pani Žuchovej do svojho batoha.“

Pravdupovediac, vôbec som nezareagovala, na nič som sa nezmohla. Len som sa usmiala a nechala starčeka v tom, že som fakt dobrá. Presmerovať peňaženku z kabelky do batoha je hlúposť. Také kúzlo sa jednoducho nedá urobiť, starký to mal nejaké pomýlené!

„Tak ja idem a nabudúce vás naučím niečo nové,“ slúbila som vysúvaciemu starčekovi a tomu sa od radosti rozžiarili oči ako svietilka na vianočnom stromčeku.

Keď som vyšla z domova dôchodcov, v duši som pocítila záchvev uspokojenia. Akoby sa v mojom živote začalo všetko na dobré obracať. Darilo sa mi v škole, dokázala som zarobiť peniaze, robila som radosť starkým, deťom na oslavách, a hádam aj tato si časom poradí so svojimi depkami. To je ono, znelo mi v ušiach, a s privalom kyslíka v pľúcach som zaregistrovala aj veľkú dávku nového, dovtedy nepoznaného sebavedomia. „Pome, Maťa, ideš!“ Takto zvykne kričať Cibulková na dvorcoch. Teda, ona nekričí „pome, Maťa“, ona kričí „pome“, akože dáš to, ale myslí tým seba. Vtedy sa hecuje a mne sa to páči. Je to super, keď sa nevzdáva, keď maká a dokáže v sebe premôcť myšlienku na prehru, na to, že sa vzdá, že ten match vypustí. Nič netreba vypúšťať, najmä nie v živote. Treba vedieť zabojovať! Pome, Maťa, pome! Teraz už ostáva len Stanley. Veľmi som chcela, aby pochopil, že sa mu nemienim montovať do života, a už vonkoncom nemám v pláne zhadzovať ho pred kamošmi.

Sadla som si na lavičku v parku a začala si pozeráť maily. Nijaká správa. Otvorila som si facebook, a tam som namiesto čohosi povzbudzujúceho a milého narazila na niečo zvláštne. Najskôr mi ani náhodou nedocvaklo, o čo ide, čítala som si to raz, dva razy, tri razy, akoby mi unikal význam

slov... Trapoška Monča z ôsmej B, večne nahodená a neskutočne namyslená koza, ktorá sa neustále nad všetkými vyvyšuje, písala, že udalosťou roka našej školy sa stáva – tramtarará!!! – šitný mobil tej najväčšej chudery Bocianky, čo bohvie prečo všetci tak obdivujú, lebo určite nie je ani nový, ani pravý, lebo Číňania už robia také fejky, že by jeden neveril! A ešte tam napísala, že ktovie, kde som ho loplá, lebo kde by som naň vzala, keď chodím otrhaná a hladná ako Čenkovej deti na trinástej strane.

Čítala som Mončine výlevy aspoň stokrát, dookola zas a zas a zakaždým, keď som začínala odznova, som verila, že v tých vetách nájdem iné slová, menej kruté a surové, menej pichľavé a urážlivé, že sa mi to len zdalo, že som ten text zle chápala... Ibaže tie slová boli ako predtým, nemenili sa, trčali z viet ako veľké ostne a hrozne, hrozne mi ubližovali. Nehovoriac o tom, že som vôbec nemala tucha, kto sú Čenkovej deti. Našla som si to slovné spojenie na Googli a tam sa písalo: *Čenkovej deti je knižka pre deti od spisovateľa Fraňa Kráľa z roku 1932, ktorá tematizuje život slovenských chudobných ľudí v období 30-tych rokov 20. storočia.*

Obľiali ma súčasne zlosť i pocit hanby. Za to, že si niekto dovolil porovnať ma k takým chudákovi v minulom storočí, a zároveň aj preto, že to bola z veľkej časti pravda! Možno som netrpela hladom, možno som nechodila otrhaná ako Čenkovej deti, ale v porovnaní so spolužiakmi som k tomu nemala ďaleko... Len čo som sa trochu prebrala a prestala sa ľutovať, napísala som ako reakciu na tento text niečo veľmi, veľmi škaredé. Napísala som, že – tramtarará!!! – najväčšou udalosťou roka na našej škole nie je môj mobil, lebo taký prístroj je v podstate nezaujímavá vec, je to len kus plechu a pár čipov, ale ozajstnou, priam neprehliadnuteľnou udalosťou roka je unikátny intelektový potenciál Monče, pričom pod slovným spojením intelektový potenciál treba chápať schopnosť jedinca vymykať sa z radu homo sapiens a programovo sa hlásiť k nevšednej skupine capra hircus hircus, vyznačujúcej sa neustálym prežívaním a nenapodobiteľným mečaním. A poslala som to.

Odhlásila som sa z facebooku a zaprisahala sa, že si ho v ten deň už neotvorím. Vedela som, možno len tušila... že reakcia nenechá na seba dlho čakať, že Monča na mňa vyleje kýbeľ splaškov, všetku svoju nenávisť aj pohrdanie. V ten večer som po ničom inom netúžila, len mať pokoj. Napadlo mi, že tak vysnívaný mobil mi vlastne začína trochu komplikovať život. Ale nech! Nejaká koza mi predsa nebude kaziť radosť, hovorila som si cestou domov. To som však ešte netušila, čoho všetkého je Monča schopná.